09/11/2026

Η εορτή των Παμμεγίστων Ταξιαρχών στην Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με επίκεντρο το Αιτωλικό και τον ιστορικό Ιερό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών, εορτάσθηκε η Σύναξη των Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ και πασών των Επουρανίων Δυνάμεων Ασωμάτων στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας, την Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας.

Κατά το κήρυγμά του ανέφερε τα εξής: «Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή ο ευαγγελιστής Λουκάς μας καλεί να βαδίσουμε μαζί του έναν τραγικό δρόμο, έναν δρόμο θανάτου. Τελικός σκοπός του, όμως, είναι να ξεπεράσουμε την λύπη και την απελπισία και να οδηγηθούμε στην αισιοδοξία και την ελπίδα.

Ο Ιάειρος είναι ένας αρχισυνάγωγος, δηλαδή ένα εξέχον μέλος της εβραϊκής κοινωνίας. Είναι άνθρωπος με κοινωνική θέση, κύρος και γνωριμίες. Σήμερα, όμως,

όλα αυτά δεν έχουν σημασία. Σήμερα στέκεται ενώπιόν μας ως ένας πατέρας που αγωνιά για την δωδεκάχρονη μοναχοκόρη του. Είναι φανερό πως δεν του έχει απομείνει καμία ελπίδα. Είναι έτοιμος να αναζητήσει την λύση εκεί όπου η ανθρώπινη λογική σταματά και όπου οι απαντήσεις φαίνεται να έρχονται από έναν άλλο κόσμο και από άλλες δυνάμεις.

Από παντού φτάνουν πληροφορίες για έναν ξεχωριστό δάσκαλο, αλλά και για έναν ιατρό ψυχών και σωμάτων. Μαθαίνει πως βρίσκεται κοντά. Δεν στέλνει, όμως, απεσταλμένους. Αποφασίζει να πάει ο ίδιος προς τον Ιησούν Χριστόν και να Τον παρακαλέσει να επισκεφθεί το σπίτι του και να θεραπεύσει την θυγατέρα του. Πράγματι, ο Χριστός ξεκινά μαζί του, αλλά στον δρόμο φτάνει η είδηση ότι το κορίτσι πέθανε. Κάποιοι λένε στον πατέρα να μην ενοχλεί πλέον τον Διδάσκαλο (Λκ. η’ 49). Όλα φαίνονται να έχουν τελειώσει. Δεν υπάρχει πια λόγος να συνεχιστεί η προσπάθεια.

Δεν είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσουμε την κατάσταση της ψυχής του πατέρα μετά την αναγγελία αυτή. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε πως ο Ιάειρος παύει εκείνη την στιγμή να είναι απλώς ένα ιστορικό πρόσωπο. Ενώπιόν μας στέκεται πλέον ως εκπρόσωπος ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους, ως ένας άνθρωπος του σήμερα, ένας από μας, ο οποίος, παρά την πρόοδο της επιστήμης και τα μεγάλα ανθρώπινα κατορθώματα, συνεχίζει να αισθάνεται αδύναμος και ανυπεράσπιστος μπροστά στον θάνατο.

Όπως τότε, έτσι και σήμερα, έτσι και πάντα, ο ίδιος πόνος και η ίδια δυσκολία συνοδεύουν τον αποχωρισμό. Όπως τότε, έτσι και σήμερα, έτσι και πάντα, παραμένει το μεγάλο και αδυσώπητο ερώτημα:

Είναι άραγε ο θάνατος το οριστικό τέλος της ζωής;

Στο σημερινό Ευαγγέλιο, το τραγικό πρόσωπο του Ιαείρου στέκεται δίπλα στο θεϊκό πρόσωπο του Χριστού. Η αγωνία αντιπαραβάλλεται με την γαλήνη. Η βαθιά λύπη με την παρηγοριά. Η απόγνωση με την ελπίδα. Καλούμαστε, βέβαια, να αναγνωρίσουμε την τραγική κατάληξη της επίγειας ζωής, όπως αυτή αποτυπώνεται στο πρόσωπο του πατέρα. Καλούμαστε, όμως, και να αναζητήσουμε μια προοπτική ζωής που ξεπερνά τον φόβο και τα όρια της ανθρώπινης λογικής, μια προοπτική που αποτυπώνεται στο πρόσωπο του Υιού και Λόγου του Θεού.

Η ώρα της μεγάλης αποκάλυψης φτάνει. Ο Χριστός διακρίνει την απελπισία και σπεύδει να πει στον Ιάειρο: «Μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται» (η’ 50). Μη φοβάσαι· μόνο πίστευε και θα σωθεί.

Όταν φτάνει στο σπίτι, βρίσκει τους ανθρώπους να κλαίνε και να θρηνούν. Τότε

τους λέει: «Μη κλαίετε· ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει» (η’ 52). Μην κλαίτε· δεν πέθανε, αλλά κοιμάται.

Εκείνοι γνωρίζουν ότι το κορίτσι έχει πεθάνει και Τον περιγελούν. Ίσως όχι από κακή διάθεση, αλλά επειδή αδυνατούν να αποδεχθούν κάτι που ξεπερνά το αναμφισβήτητο γεγονός του θανάτου που εκτυλίσσεται μπροστά τους.

Ο Χριστός, όμως, πιάνει το χέρι της και φωνάζει: «Η παις, εγείρου» (η’ 54). Κορίτσι, σήκω! Και το παιδί επιστρέφει στην ζωή.

Ποιά αλήθεια μας αποκαλύπτει το θαύμα; Ποίον δρόμο μας καλεί να βαδίσουμε όλους εμάς που το πιστεύουμε και έχουμε παραδώσει την ζωή μας στην πρόνοια και το έλεος του Χριστού;

Ο Κύριός μας δεν αρνείται τον θάνατο. Άλλωστε, ο ίδιος τον υπέστη με τον πλέον τραγικό και οδυνηρό τρόπο. Δεν υποτιμά εκείνους που θρηνούν. Δεν μένει αμέτοχος μπροστά στον φοβερό πόνο ενός γονιού που χάνει το παιδί του. Αυτό που μας υποδεικνύει σήμερα είναι πως ο θάνατος δεν έχει την τελευταία λέξη. Εκεί όπου εμείς βλέπουμε ένα τέλος, ο Θεός μπορεί να ανοίξει έναν δρόμο που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε. Εκεί όπου ο άνθρωπος βλέπει μόνο την εκμηδένιση, η πίστη του επιτρέπει να διακρίνει στον θάνατο το πέρασμα προς μια νέα ζωή.

Αυτό ακριβώς είναι και το μήνυμα του Αποστόλου Παύλου, όταν γράφει στους Θεσσαλονικείς να μη λυπούνται για τους νεκρούς «καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα» (Α’ Θεσ. δ’ 13). Δηλαδή, να μην θλίβονται όπως εκείνοι που δεν έχουν ελπίδα.

Εδώ βρίσκεται και η μεγάλη διαφορά της χριστιανικής πίστεως από τις άλλες θρησκείες και φιλοσοφίες. Πολλές διδασκαλίες μιλούν για την αγάπη, την καλοσύνη, την συγχώρηση και την αρετή. Και ασφαλώς, πολλές από αυτές τις σκέψεις έχουν αξία. Ο Χριστιανισμός, όμως, δεν είναι απλώς μια διδασκαλία που μας λέει πως να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι. Η χριστιανική πίστη ατενίζει κατάματα τον φόβο και την φρίκη του θανάτου και προσφέρει απάντηση στο μεγαλύτερο ερώτημα της ανθρώπινης ύπαρξης:

Είναι άραγε ο θάνατος το οριστικό τέλος της ζωής;

Η απάντηση δεν πηγάζει από φιλοσοφικούς στοχασμούς. Δεν πηγάζει από διανοητικές φαντασιώσεις ούτε από ψυχολογικές απωθήσεις. Πηγάζει από ένα συγκεκριμένο και μοναδικό γεγονός, το καθοριστικότερο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας: την Ανάσταση του Χριστού από τους νεκρούς!

Εάν ο Χριστός δεν είχε αναστηθεί, τότε η πίστη μας θα ήταν, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος, μάταιη (Α’ Κορ. ιε’ 17). Θα είχαμε ίσως όμορφες συμβουλές για την ζωή, αλλά δεν θα είχαμε το θεμέλιο της ελπίδας μας για την νίκη απέναντι στον θάνατο. Επειδή, όμως, ο Χριστός αναστήθηκε, πιστεύουμε ότι και οι άνθρωποι δεν προορίζονται να μείνουν για πάντα αιχμάλωτοι του θανάτου.

Η ανάσταση της κόρης του Ιαείρου ήταν ένα θαύμα που φανέρωσε την εξουσία του Χριστού πάνω στον θάνατο. Το κορίτσι επέστρεψε στην επίγεια ζωή. Ο ίδιος ο Χριστός, όμως, με την Ανάστασή Του νίκησε τον θάνατο και άνοιξε τον δρόμο για την ανάσταση όλων μας.

Αυτή η πίστη αλλάζει και τον τρόπο με τον οποίον ζούμε σήμερα. Αν η ζωή μας δεν τελειώνει στον τάφο, τότε έχει νόημα να αγαπάμε, να συγχωρούμε, να συμφιλιωνόμαστε και να στεκόμαστε δίπλα στους ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Η αγία ζωή μας μεταβάλλεται σε προθάλαμο της αιωνιότητας. Τα αγαθά έργα μας προετοιμάζουν για την επερχόμενη Βασιλεία. Η πίστη μας στον αναστημένο Χριστό μας ανοίγει την προοπτική μιας ζωής χωρίς τέλος.

Ο Χριστός δεν μας υποσχέθηκε μια ζωή χωρίς πόνο και δάκρυα. Μας έδωσε, όμως, την ελπίδα ότι ο πόνος και ο θάνατος δεν θα κυριαρχούν αιώνια. Γι’ αυτό και, όταν στεκόμαστε μπροστά στον τάφο ενός αγαπημένου μας ανθρώπου, δεν παύουμε να πονάμε, αλλά δεν απελπιζόμαστε.

Δεν πιστεύουμε στην Ανάσταση επειδή δεν μπορούμε να δεχθούμε τον θάνατο. Πιστεύουμε στην Ανάσταση επειδή ο Χριστός αναστήθηκε.

Και γι’ αυτό, ακόμη και μέσα στα πιο μεγάλα σκοτάδια της ζωής, μπορούμε να κρατάμε ζωντανή την ελπίδα μας και να ακούμε τα λυτρωτικά λόγια Του προς τον Ιάειρο: «Μη φοβού· μόνον πίστευε».

Αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία ακολούθησε η πάνδημη λιτάνευση της Ιεράς Εικόνος των Παμμεγίστων Ταξιαρχών στους δρόμους του Αιτωλικού και τελέσθηκε επιμνημόσυνη δέηση στον Κήπο των Ηρώων της πόλεως. Συμμετείχαν τιμητικά αγήματα αποτελούμενα από τη Φιλαρμονική του Δήμου Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου, αντιπροσωπείες μαθητών των σχολικών μονάδων του Αιτωλικού, εκπρόσωποι των τοπικών περιφερειακών και δημοτικών αρχών, εκπρόσωποι συλλόγων και φορέων και πλήθος κόσμου.

Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες